

ДВОР
ОТ
РОЗИ
И
БОДЛИ

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *A Court Of Thorns and Roses*

Text copyright © 2015 by Sarah J. Maas

This translation of *A Court of Thorns and Roses* is published by EGMONT BULGARIA by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Десислава Недялкова
Коректор Таня Симеонова

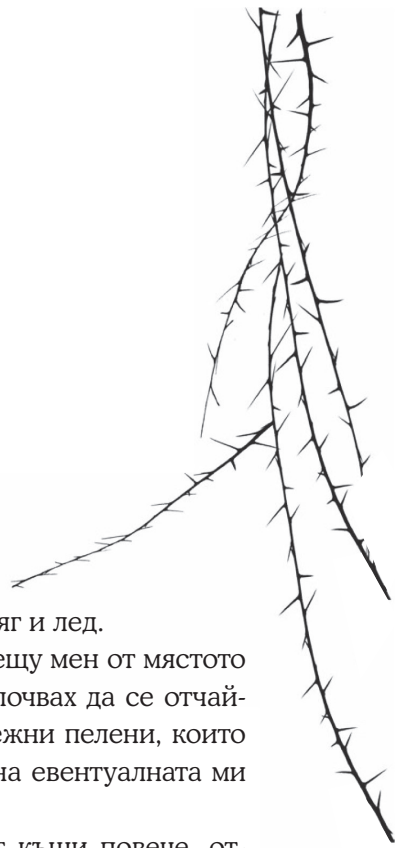
Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2093-5

ГЛАВА 1

Гората се превърна в лабиринт от сняг и лед.

От един час наблюдавах гъсталака срещу мен от мястото си върху клона на едно дърво и вече започвах да се отчайвам. Бурният вятър навяваше плътни снежни пелени, които заличаваха следите ми, но също и тези на евентуалната ми плячка.

Гладът ме принуди да се отдалеча от къщи повече, отколкото обикновено се осмелявах, но зимата е тежък сезон. Животните се бяха изпокрили, навлизайки дълбоко в гората, там, където не дръзвах да ги последвам, и това ме принуди да разчитам на слабите, изостанали от стадото животни, да ги убивам едно по едно с надеждата, че те ще ни стигнат да издържим до пролетта. Но не стигаха.

Прокарах изтръпнали пръсти по очите си и отстраних вледенените капчици влага от миглите си. Тук нямаше дървета с обелена кора, която да ми подсказва, че са минавали сърни – явно още не са стигнали дотук. Сигурно ще останат на някое място, докато свърши кората на дърветата, и после ще продължат на север, покрай владенията на вълците и може би дори ще навлязат в земята на елфите, Притиан, която никоой смъртен не смее да доближи, освен ако не търси смъртта си.

От самата мисъл ме полазиха тръпки по гърба, затова я потиснах и се съсредоточих отново върху това, което ме зао-

бикаляше, и задачата, която стоеше пред мен. Само на това бях способна през последните години – опитвах се да оцелея още една седмица, ден, час. А сега, с всичкия този сняг, ще е истински късмет, ако изобщо забележа нещо, особено от мястото си на дървото. Нищо не виждах на повече от пет метра пред себе си. Стиснах зъби, за да не простена, когато скованите ми мускули възнегодуваха срещу раздвижването, отпуснах тетивата на лъка и заслизах от дървото.

Снегът, покрит с ледена коричка, хрущеше под оръфаните ми ботуши и аз изскърцах със зъби. Почти никаква видимост, излишен шум... явно това ще е поредният ми неуспешен лов.

Оставах само няколко часа дневна светлина. Ако не си тръгна скоро, ще се наложи да търся пътя към дома в мрака, а предупрежденията на градските ловци още бяха живи в съзнанието ми: из гората дебнат огромни вълци, и то много. Да не споменавам за слуховете, че наоколо били забелязани странни създания – високи, зловещи и опасни.

Само да не са елфи, така се молеха ловците на отдавна забравените ни богове, така се молах и аз с тях. За осемте години, откакто живеехме в селото, едва на два дни път от границата с безсмъртния Притиан, никога не сме били нападани. Макар пътуващите търговци понякога разказваха истории за погранични градове, превърнати в пепелища. Тези истории, които преди време се чуваха сравнително рядко и старейшините на селото приемаха просто за слухове, през последните няколко месеца се превърнаха в постоянна тема на разговор всеки пазарен ден.

Рискувах много, отдалечавайки се толкова в гората, но вчера бяхме дояли последния комат хляб, а сушеното месо свърши предишния ден. Въпреки това предпочитах да прекарам още една нощ с празен стомах, отколкото да се превърна във вечеря за някой вълк. Или елф.

Не че по мен имаше кой знае колко месо. По това време на годината вече бях толкова кльощава, че спокойно можех да

си преброя ребрата. Тръгнах възможно най-безшумно между дърветата, притиснала ръка към хлътналия си, стържеш от болка корем. Отсега знаех с какви очи ще ме посрещнат двете ми по-големи сестри, когато се върна в колибата ни с празни ръце за пореден път.

Огледах се внимателно и след няколко минути приклекнах насред гъсталак от калини, с натезали от снега клони. През тези клони добре виждах една полянка и ручей, който течеше през нея. Дупките, пробити в леда, сковал повърхността му, говореха, че се използва често. Ако имам късмет, ще се появи животно. Ако имам късмет.

Въздъгнах, подпрях лъка си на земята и притиснах чело към дървената дъга. Нямах да доживеем до края на седмицата без храна. В селото вече имаше достатъчно семейства, принудени да просят, за да се надявам на подаяния от по-заможните жители на близкия град. Вече съм виждала с очите си каква милостиня се откъсва от сърцето им.

Наместих се в по-удобно положение и успокоих дишането си, след което наострих уши в опит да доловя някакъв друг звук, освен свиренето на вятъра. Снегът валеше ли, валеше, тантуваше и се вихреше из въздуха като блестящи искри, чисто бял на фона на кафявото и сивото на горския свят. Пряко волята си, въпреки вкочанените ми крайници, укротих онази безмилостна, гневна част от себе си, за да се наслажда на гледката на потъналата в сняг гора.

Някога за мен беше втора природа да изпитвам радост от контраста в цветовете на току-що поникнала трева и тъмна, разорана земя, или на аметистова брошка, придържаща дипло зелена коприна. Някога мечтаех, дишах и мислех в цветове, светлини и форми. Дори понякога си мечтаех за деня, в който сестрите ми ще се омъжат и ще останем само двамата с татко, ще имаме достатъчно храна, достатъчно пари, за да мога да си купя малко бои, и достатъчно време, за да излея тези цветове и форми на хартия, платно или стените на ко-

либата.

Тази мечта едва ли ще се сбъдне скоро, ако изобщо някога се сбъдне. Затова ми оставаше само да си открадвам мигове като този, в който се възхищавах на бледата зимна светлина върху снега. Не си спомнях кога за последен път си позволих да спра и да се възхитя на нещо прекрасно или интересно.

Откраднатите часове в порутената плевня с Айзък Хейл не се брояха – тези часове бяха изпълнени с глад и празнота, понякога с жестокост, но никога не бяха прекрасни.

Свистеното на вятъра утихна до лека въздишка. Сега снежинките падаха лениво – едри, плътни снежинки, които се трупяха по дърветата. Смайващо смъртоносната, изящна красота на снега. Потръпнах от мисълта, че трябва да се върна към калните, замръзнали пътища, които водеха към селото, към задушната топлина на колибата ни.

Храстите около полянката зашумоляха. Инстинктивно вдигнах лъка. Надзърнах между клоните на калините и дъхът ми секна.

На по-малко от трийсет крачки стоеше дребна сърна, още неизпостаяла от студа, но достатъчно отчаяна в опита си да смъкне кората от едно дърво, без да подозира за опасността, която я дебне.

Една такава сърна ще изхрани семейството ми за седмица, а може и повече.

Устата ми се напълни със слюнка. Тиха като вятъра, който въздишаше из мъртвите листа, се прицелих в нея.

Тя дори не подозираше, че смъртта ѝ е само на метри от нея. Продължи да къса ивици кора и да дъвче бавно.

Мога да изсуша половината месо, а останалото да изядем веднага – задушено, пайове с месо... Мога да продам кожата ѝ или пък да направя дрехи от нея за някоя от нас. Трябвах ми нови ботуши, но пък Илейн се нуждаеше от ново наметало, а Неста имаше навика да пожелава всичко, което някой друг притежава.

Пръстите ми се разтрепериха. Толкова много храна... спасение. Поех си дълбоко дъх, за да се успокоя, и отново се прицелих.

Тогава зърнах в съседния гъсталак калини две златисти очи.

Гората притихна. Вятърът замря. Дори снежинките застанаха неподвижно.

Ние, смъртните, вече не се молахме на богове, но ако знаех забравените им имена, сега щях да се помоля. На всички тях. Скрит в гъсталака, вълкът пропъгля напред към нищо неподозиращата сърна.

Беше огромен, колкото пони. Устата ми пресъхна. Беше един от огромните вълци, за които ме предупреждаваха.

Никога досега не бях виждала толкова голям вълк. Въпреки размерите му, сърната нито чуваше, нито усещаше присъствието му. Ако идваше от Притиан, ако беше някакъв вид елфическо създание, опасността да бъде изядена е най-малкото ми притеснение. Ако вълкът е елф, трябва вече да съм побягнала.

И все пак... Може би ще направя услуга на света, на селото, на себе си, ако го убия и остана незабелязана. Не е трудно да пратя една стрела в окото му.

Но въпреки размерите си, вълкът *изглеждаше* като вълк, *движеше се* като вълк. *Животно е, казах си. Просто животно.*

Имах ловджийски нож и три стрели. Две от тях бяха обикновени – прости и ефективни, и за такъв огромен вълк ударът с някоя от тях сигурно ще е като ужилване от оса. Но третата ми стрела, най-дългата и тежката, купих от пътуващ търговец едно лято, когато имахме достатъчно медни монети за глезотии. Стрела, издялана от планински ясен, с железен връх.

Всички знаеха, че елфите мразят желязото, но само ясеното дърво беше в състояние да отслаби безсмъртната им лечителска магия за достатъчно дълго време, че да може ня-

кой смъртен да нанесе фатален удар. Поне така се говореше. Единственото доказателство за ползата от ясена беше фактът, че много рядко се намираше. Виждала съм рисунки на такива дървета, но никога не съм ги виждала със собствените си очи, не и след като Върховните елфи ги изгориха преди много, много време. Бяха останали съвсем малко – дребни, хилави дръвчета, скрити от местните благородници зад високи стени. Седмици наред, след като купих стрелата, се чудих дали това прескъпо парче дърво не е загуба на пари и от три години тя лежеше в колчана ми.

Сега я извадих, без да се колебая, с пестеливи движения, за да не ме забележи чудовищният вълк. Стрелата беше дълга и достатъчно тежка, за да го нарани, а може би и да го убие, ако се прицеля добре.

Ако убия вълка, сърната ще избяга. Ако стрелям в сърната, вълкът ще се хвърли или към гърлото ми, или към трупа ѝ и така ще унищожи ценната кожа и не по-малко ценната мас на животното.

Гърдите ми се стегнаха болезнено. И в този момент си дадох сметка, че животът ми се свежда до един въпрос: Сам ли е вълкът?

Стиснах здраво лъка и опънах тетивата. Бях добър стрелец, но за първи път се изправях срещу вълк. Приемах го като късмет, като благословия. Но сега... не знаех къде е най-добре да го ударя, не знаех и колко са бързи. Не мога да си позволя да пропусна целта. Не и когато разполагам само с една ясенова стрела.

Ако под тази козина наистина тупти елфическо сърце, прав му път. Прав им път на всичките, след онова, което ни причиниха. Няма да допусна този тук да се промъкне по-късно в селото, за да сее смърт и разруха. Нека умре тук и сега. Радвам се на възможността именно аз да го довърша.

Вълкът пропълзя още по-близо и под една от лапите му – всяка по-голяма от ръцете ми, изпращя клонче. Сърната зам-

ръзна. Огледа се наляво и надясно, наострила уши към сивото небе. Тъй като вълкът се беше снишил сред храстите, тя нямаше как да го види или да подуши присъствието му.

Той наведе глава, а едрото му сребристо тяло – идеално прикрито сред снега и сенките, се отпусна на земята. Сърната гледаше в грешната посока.

Местех погледа си от сърната към вълка и обратно. Поне беше сам и ми е спестена глутницата. Но ако изплаши сърната, ще се окажа сама срещу огромен, изгладнял вълк – може би елфически, който си търси плячка. А ако я убие...

Ако не преценя ситуацията правилно, моят живот няма да е единственият изгубен. Но през последните осем години животът ми не беше нищо друго, освен низ от рискове, докато ловувах в гората, и в повечето случаи преценката ми беше точна. През повечето време.

Вълкът изскочи от храсталака като сребриста светкавица, с оголени жълти зъби. На открито се оказа дори по-огромен, същинско чудо от мускули, скорост и брутална сила. Сърната нямаше никакъв шанс.

Пуснах стрелата преди да я е разкъсал цялата.

Стрелата потъна между ребрата му и, кълна се, земята потрепери. Той изрева от болка и пусна шията на сърната. Кръвта му обагри снега, рубиненочервена.

Той се извъртя към мен, с разширени жълти очи, настръхнал. Гърленото му ръмжене отекна в празния ми стомах, когато скочих на крака, разпръсквайки сняг около себе си, и се прицелих с втората стрела.

А вълкът просто... ме погледна. Муцуната му беше окървавена, стрелата стърчеше противно от тялото му. Снегът отново заваля. Той ме погледна толкова настойчиво и изненадано, че веднага запратах към него втората стрела. За всеки случай. В случай, че разсъдъкът, който долових в очите му, е от безсмъртния, злия вид.

Той не се опита да избегне удара и стрелата прониза голя-

мото му жълто око.

Пред очите ми се завъртяха цветовете и мрак, размътиха зрението ми и се смесиха със снега.

Вълкът се строполи на земята.

Краката му потрепваха и вятърът разнесе тихо скимтене. Невъзможно – трябваше вече да е умрял, не тепърва да умира. Стрелата се заби в окото му почти до края, украсена с гъши пера.

Вълк или елф, няма значение. Не и с ясеновата стрела. И все пак ръцете ми трепереха, когато отупах снега от себе си и се приближих до животното, без да скъсявам прекалено много разстоянието помежду ни. От раните, които му нанесох, бликаше кръв и оцветяваше снега в алено.

Той задраска с лапа по земята. Дишането му се забави. Дали го болеше много, или скимтенето е опит да отблъсне смъртта? Не съм сигурна, че искам да знам.

Снегът валеше около нас. Взирах се във вълка, докато сребристочерните му като снежен обсидиан гърди спряха да се повдигат и спадат. Вълк. Определено вълк, въпреки размерите.

Тежестта в собствените ми гърди изчезна и дъхът ми излезе в облаче, когато въздъхнах дълбоко. Поне ясеновата стрела доказва, че е смъртоносна, без значение кого или какво уби.

Един бърз оглед на сърната ми показва, че мога да нося само едното животно и дори това ще е трудна работа. Но беше срамота да оставя вълка така.

Макар че загубих ценни минути – минути, в които някой хищник можеше да надуши кръвта, одрах вълка и почистих стрелите си колкото можах.

Поне си стоплих ръцете. После увих кървавата му кожа около разкъсаната шия на сърната, преди да я метна на раменете си. До колибата ни имаше няколко километра път и нямаше нужда да оставям кървава следа, която всеки звяр

ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ

със зъби и нокти да надуши и да ме последва.

Изпъшках под тежестта на сърната, хванах я здраво за краката и хвърлих последен поглед на димящия труп на вълка. Единственото останало златисто око сега се взираше в снежното небе и за момент ми се прииска да изпитам разкаяние за убийството му.

Но гората е такава, а и беше зима.

ГЛАВА 2

Докато изляза от гората, слънцето беше залязло, а коленете ми трепереха. Ръцете ми, вкочанени от стискането на сърната, отдавна бяха станали напълно безчувствени. Дори трупът на животното не можеше да ме опази от вледняващия студ. Светът беше потънал в нюанси на тъмносиньото, нарушавани само от редки лъчи приглушена светлина, процеждаща се иззад спуснатите кепенци на порутената ни колиба. Сякаш се движех в жива картина – миг на покой, още по-красив заради бързината, с която тъмносиньото се превръщаше в пълен мрак.

Когато поех по пътеката към къщи, единственото, което ме караше да продължавам да движа краката си, беше зашеметяващият глад. Първият звук, който ме посрещна, бяха гласовете на сестрите ми. Нямахше нужда да различавам думите, за да се сетя, че си говореха за някой младеж или за панделките, които са видели в селото, когато е трябвало да секат дърва. Въпреки това се усмигнах.

Ритнах няколко пъти по каменната каса на вратата, за да изчистя снега от ботушите си. От сивите камъни се посипаха люспици лед и разкриха полуизтритата защитна резба около прага. Веднъж баща ми убеди един пътуващ шарлатанин да размени резбата, която трябваше да пази от елфи, срещу една от неговите собствени дърворезби. Нещата, които баща

ни можеше да прави за нас, бяха толкова малко, че сърце не ми даде да му кажа, че от резбата няма никаква полза и без съмнение е измислена. Смъртните нямаха магия, нямаха нито силата, нито бързината на нисшите и Върховните елфи. Онзи човек твърдеше, че във вените му тече малко кръв от Върховни елфи и просто издяла няколко завъртулки, спирали и руни около вратата и прозорците, измърмори няколко безсмислени думи и продължи по пътя си.

Отворих дървената врата, замръзналата метална дръжка захпа ръката ми като змия. Пристъпих вътре, заслепена от топлината и светлината.

– Фейра! – чух сепнатия глас на Илейн и премигнах срещу ярките пламъци на огъня, за да видя по-голямата си сестра. Беше увита в одеяло, но златистокестенявата ѝ коса – същата, която имахме и трите, беше безупречно навита около главата ѝ. Осемте години бедност не бяха убили желанието ѝ да изглежда добре.

– Откъде взе това?

Дълго потисканият глад накара думите ѝ да прозвучат остро. Не спомена кръвта, с която бях изплескана. Всъщност вече спях да се надявам, че забелязват дали се прибирам от гората всяка вечер. Нямах да забележат, докато не огладнеят. Не тях майка ми накара да положат клетва на смъртния ѝ одър.

Поех си дълбоко дъх и свалих сърната от раменете си. Тя тупна на дървената маса с глух удар и разклати една керамична чаша в другия ѝ край.

– Откъде мислиш, че съм го взела? – гласът ми беше дрезгав.

Свалих вълчата кожа от тялото на сърната и след като си събух ботушите и ги оставих до вратата, се обърнах към Илейн.

Кафявите ѝ очи, очите на баща ни, не се откъсваха от сърната.

– Много време ли ще ти трябва да я почистиш?

Аз. Не тя, не другите. Нито веднъж не видях ръцете им полепнали с кръв и козина. Сама се научих да одирам и почиствам улова си, следвайки съветите на чужди хора.

Баща ми и Неста седяха край камината и си гreeха ръцете. Най-голямата ми сестра, както обикновено, не обръщаше внимание на баща ни. Илейн продължи да се взира в трупа, притиснала ръка към корема си, който сигурно беше също толкова празен и я болеше колкото моя. Не че Илейн беше жестока. Не приличаше на Неста, която сякаш се е родила с подигравателна усмивка на устните. Просто Илейн понякога... не разбираше нещата. Не от злоба отказа да помогне. Изобщо не ѝ хрумваше, че може да си изцапа ръцете с някаква работа. Така и не разбрах дали тя въобще съзнава, че сме истински бедни, или просто отказва да го приеме. Това обаче не ме спираше да ѝ купувам, когато можех да си го позволя, семена за цветната градина, която поддържаше през по-топлиите месеци.

Не спря и нея да ми купи три малки бурканчета с боя – червена, жълта и синя, през същото онова лято, когато имах достатъчно пари за ясеновата стрела. Това беше единственият подарък, който някога ми е правила, и в къщата още личаха следи от него, нищо, че на много места боята беше напукана и избеляла. Мотиви с лози и цветя около прозорците, праговете и разните други ръбове, пламъчета по камъните пред камината. Използвах всяка свободна минута през онова лято, за да украся къщата, понякога криех малки рисунки във вътрешността на чекмеджета, зад прокъсаните завеси, под столовете и масата.

Оттогава не сме имали толкова спокойно лято.

– Фейра – долетя дълбокият глас на баща ми откъм камината. Тъмната му брада беше подстригана, а лицето чисто и гладко като тези на сестрите ми. – Голям късмет си имала днес, това е цяло пиршество.

Неста изсумтя от мястото си до него.

Не се изненадах. Всяка добра дума за някого – за мен, за Илейн, за някой от селяните, най-често предизвикваше пре-небрежението ѝ. А всяка дума на баща ни обикновено предизвикваше и присмех от нейна страна.

Изправих гръб, макар че едва се държах на краката си, подпрях се на масата и изгледах Неста враждебно. От всички нас Неста най-тежко преживя загубата на богатството ни. Намрази баща ни от момента, в който избягахме от имението, след онзи ужасен ден, когато ни посети един от бащините ми кредитори, за да покаже точно колко е недоволен от загубата на инвестицията си.

Но поне Неста не ни пълнеше главите с безсмислици за това как ще си възвърнем богатството, за разлика от баща ни. Не, тя само харчеше всички пари, които не успееш да скрия от нея, и рядко си правеше труда да забелязва присъствието на сакатия ни баща. В някои дни ми беше трудно да реша коя от нас е най-нешастна и озлобена.

– Можем да изядем половината месо тази седмица – казах аз и хвърлих поглед към сърната. Тя заемаше цялата паянтова маса, която ни служеше за място за хранене, за работна маса и за кухня.

– Другата половина можем да изсушим – продължих, с ясното съзнание, че без значение колко мило ще го кажа, пак аз ще свърша повечето работа. – А утре ще отида до пазара, за да видя колко ще ми дадат за кожата.

Последното казах повече на себе си, отколкото на тях.

Сакатият крак на баща ми беше изпънат напред, възможно най-близо до огъня. Студът, дъждът и всяка промяна в температурата влошаваше състоянието на кошмарните, болезнени рани около коляното му. Бастунът му стоеше подпрян на стола му – понякога Неста нарочно оставяше бастуна там, където баща ни не можеше да го стигне.

Може да си намери работа, ако не се срамува толкова,

казваше Неста винаги когато ѝ изсъсках, че не бива да го прави. Тя го мразеше и заради раните му – за това, че не отвърна на онзи кредитор и неговите биячи, когато нахлуха в къщата ни и не спряха да чупят коляното му отново и отново. Тогава Неста и Илейн избягаха в спалнята и барикадираха вратата. Аз останах, плачех и ги умолявах да спрат, а баща ми пишеше, докато трошаха костите му. Изпуснах се в гащите, а после повърнах върху камъните пред камината. Едва тогава онези си тръгнаха. Никога повече не ги видяхме.

Огромна част от парите, които ни бяха останали, отидоха тогава за лечител. На баща ми му отне шест месеца да проходи отново и цяла година, преди да е в състояние да измине километър. Медните монети, които носеше, когато някой го съжалеше достатъчно, че да купи някоя от дърворезбите му, не стигаха, за да живеем. Преди пет години, когато парите окончателно свършиха и баща ми продължаваше да не може или да не иска да се движи, той не възрази на плановете ми да стана ловец.

Не се опита да стане от мястото си край огъня или да вдигне поглед от поредната дърворезба. Просто ме остави да ходя в смъртноопасната, призрачна гора, от която страняха дори опитните ловци. Напоследък стана малко по-чувствителен – понякога ми благодареше, понякога докуцукваше чак до града, за да продава дърворезбите си, но рядко.

– Много искам ново наметало – каза Илейн с въздишка в същия момент, в който Неста се изправи и заяви:

– Трябват ми нови ботуши.

Аз замълчах, тъй като не желяех да се намесвам в поредния им спор, но погледнах към все още лъскавите ботуши на Неста до вратата. До нейните, моите твърде малки ботуши бяха готови да се разпаднат по шевовете, които едва ги задържаха цели.

– Но аз замръзвам с това парцаливо наметало – оплака се Илейн. – Ще замръзна от студ.

Тя впери огромните си очи в мен и каза:

– Моля те, Фейра.

Удължи двете срички на името ми и ги превърна в най-отвратителния хленч, който съм чувала, но тогава Неста цъкна с език и я накара да млъкне.

Спрях да ги слушам, докато се препираха коя ще получи парите от продажбата на кожата утре и открих, че баща ми е застанал до масата, подпрян с една ръка на нея, и разглежда сърната. Напрегнах се, когато вниманието му се пренесе върху вълчата кожа. Пръстите му, все още гладки и аристократични, обърнаха кожата и опипаха кървавата ѝ долна страна.

Тъмните му очи се стрелнаха към мен.

– Фейра – промърмори той, а устните му се свиха на тънка черта. – Откъде взе това?

– От същото място, откъдето взех сърната – казах също толкова тихо, с хладни, остри думи.

Той огледа лъка и колчана на гърба ми, и ловджийския нож с дървена дръжка, който висеше на колана ми. Очите му се навлажниха.

– Фейра... Такъв риск...

Вирнах брадичка към кожата и без да успея да скрия резкия тон в гласа си, отвърнах:

– Нямах избор.

Онова, което всъщност исках да кажа, бе: *Ти дори не се преструваш, че правиш опит да излезеш от къщи през повечето дни. Ако не съм аз, ще умрем от глад. Ако не съм аз, ще сме мъртви.*

– Фейра – повтори той и затвори очи.

Сестрите ми мълчаха и когато вдигнах глава, успях да видя как Неста сбръчква нос и изсумтява. Погледна наметалото ми.

– Вониш като прасе, покрито със собствените си нечистотии. Не може ли поне да се *преструваш*, че не си невежа селянка?

Не ѝ позволих да види обидата и болката, които ми причини. Бях твърде малка и необразована, когато семейството ми изгуби богатството си, и Неста не ми позволи да го забравя.

Тя отстъпи крачка назад и прокара пръст по дебелиите си кестенявозлатисти плитки.

– Свали тези отвратителни дрехи.

Аз не помръднах, преглъщайки думите, които исках да ѝ изкрещя. Беше по-голяма от мен с три години, но изглеждаше по-млада от мен, с винаги поруменели, златисти бузи.

– Можеш ли да затоплиш един чайник с вода и да сложиш още дърва в огъня?

Още преди да довърша, видях мястото, където държахме дървата. Беше останало само едно дебело парче.

– Мислех, че днес ще насечеш дърва.

Неста зачопли дългите си чисти нокти.

– Мразя да сека дърва. Все ми влиза по някоя треска в пръста.

Тя ми хвърли поглед иззад гъстите черни мигли. От всички нас, Неста най-много приличаше на майка ни.

– Освен това, Фейра – нацупи се тя, – ти се справяш много по-добре! Насичаш ги за двойно по-малко време от мен. Ръцете ти са по-подходящи – вече са толкова загрубели.

Стиснах зъби,

– Моля те – казах, борейки се с гнева си, съзнавах, че един спор е последното, което ми е нужно точно в момента. – Моля те, стани на зазоряване и иди да насечеш дърва.

Разкопчах най-горните копчета на туниката си.

– Иначе ще ядем студена закуска.

Тя свъси вежди.

– Нищо подобно няма да правя!

Само че аз вече вървах към малката спалня, в която спяхме трите. Илейн каза нещо умолително на Неста и в отговор получи изсъскване. Погледнах през рамо към баща ми и почих сърната.

– Пригответи ножовете – казах му, без да се старая да звуча любезно. – Идвам след малко.

Без да чакам отговор, затворих вратата зад себе си.

Стаята беше достатъчно голяма да побере един скрин с разклатени крачета и огромното дървено легло, на което спяхме. Леглото беше последният остатък от предишното ни богатство, сватбен дар от баща ми за майка ми. В това легло се бяхме родили, в него умря майка ми. През всички тези години, когато рисувах навсякъде из къщата, не се осмелих да посегна на леглото.

Хвърлих връхните си дрехи върху скрина и се намръщих срещу теменужките и розите, които бях изрисувала около дръжките на чекмеджето на Илейн, пламъците по това на Неста и нощното небе с жълти вместо бели звезди на моето чекмедже. Изрисувах скрина, за да освежа иначе мрачната стая. Сестрите ми не казаха нищо. Не знам защо изобщо очаквах обратното.

Простенах от умора и едва се въздържах да не се строполя в леглото.

Тази вечер ядохме печено сърнешко. Макар да знаех, че е глупаво, не възразих, когато всички си сипахме по малко допълнително, преди да обявя, че остатъкът от месото няма да се пипа. Следващия ден щях да прекарам в разфасоване на останалото месо, а после да отделя няколко часа, за да обработя кожата, преди да ги занеса на пазара. Познавах няколко търговци, които може би ще ги купят, макар че нито един от тях нямаше да ми плати парите, които заслужавах. И все пак, парите си бяха пари, а аз нямах нито времето, нито средствата да пътувам до най-близкия град в търсене на пощедно предложение.

Засмуках вилицата си, наслаждавайки се на остатъците от сърнешка мас по метала. Езикът ми се плъзна по разкриве-

ните зъбци – вилицата беше част от смесен комплект, който баща ми събра от помещенията на прислугата, докато кредиторите опустошаваха имението ни. Приборите ни един с друг не си приличаха, но беше по-добре, отколкото да ядем с пръсти. Сервизът, донесен от майка ми като част от чеиза ѝ, отдавна беше продаден.

Майка ми. Високомерна и студена към децата си, весела и чаровна към благородниците, които често гостуваха в имението ни, всеотдайна към баща ни – единствения човек, когото истински обичаше и уважаваше. Също толкова истински обичаше празненствата – дотолкова, че нямаше никакво време да се занимава с мен, като изключим случаите, в които размишляваше на глас дали обещаващите ми способности в рисуването ще ми помогнат да си намеря съпруг. Ако беше доживяла да види изчезването на богатството ни, това щеше да я съсипе, дори повече, отколкото съсипа баща ми. Може би смъртта беше милостив изход за нея.

Така поне имаше повече храна за нас.

В колибата нямаше нищо, останало от нея, освен леглото... и обещанието, което ѝ дадох.

Всеки път, когато поглеждах към хоризонта или се питах дали просто да не продължа да вървя напред и да не погледам назад, чувах обещанието, което дадох преди единадесет години, докато тя гаснеше на смъртното си ложе. *Не се деле-те и се грижи за тях.* И аз обещах, защото бях твърде малка, за да се запитам защо не поиска същото от по-големите ми сестри или от баща ни. Но се заклек, после тя умря, а в жалкия ни човешки свят, пазен единствено от обещанието на Върховните елфи отпреди пет века, в този наш свят, където не помнехме имената на боговете си – обещанието е закон. Обещанието е разменна монета. То е твоята гаранция.

Имаше моменти, в които я мразех за това, че поиска този обет от мен. Може би е била в делириум от високата температура и не е знаела какво иска. А може би приближаващата

смърт е предизвикала трезва оценка на характерите на децата ѝ и мъжа ѝ.

Оставих вилицата и се загледах в пламъците на хилавия ни огън, които танцуваха около последните дърва, протегнала крака под масата.

Обърнах се към сестрите си. Както винаги, Неста се оплакваше от селяните – които нямаха възпитание, нямаха светски маниери и нямаха представа колко груба е материята на дрехите им, макар да се държаха, сякаш са облечени в коприна и шифон от глава до пети. Откакто загубихме богатството си, бившите приятели на сестрите ми до един започнаха да ги отбягват, затова двете се преструваха, че младежите в селото са нещо като второкласен социален кръг.

Отпих от чашата си с гореща вода – дори чай не можехме да си позволим напоследък, а тя продължи да говори.

– Така че му казах, „Ако си мислите, че можете да ме попитате толкова небрежно, сър, ще ви откажа!“ И знаеш ли какво каза Томас? – Неста говореше на Илейн, която я слушаше много съсредоточено.

Изгубен в поредната мозъчна мъгла или спомен, баща ни се усмихваше мило на скъпата си Илейн, единствената сред нас, която си правеше труда да разговаря с него.

– Томас Мандрей? – прекъснах я аз. – Вторият син на дърваря?

Синьосивите очи на Неста се присвиха.

– Да – каза тя и отново обърна глава към Илейн.

– Какво иска? – хвърлих поглед към баща ни. Никаква реакция – нито намек за тревога или какъвто и да е знак, че слуша какво се говори на масата.

– Иска да се ожени за нея – каза Илейн замечтано. Аз премигнах.

Неста наклони глава на една страна. Виждала съм същото движение при хищниците. Понякога се чудех дали стоманенотвърдият ѝ характер нямаше да ни помогне да оцелеем и

дори отново да забогатеем, ако не беше толкова погълната от мисълта за изгубеното.

– Проблем ли има, *Фейра*? – тя произнесе името ми като обида, а мен ме заболяха челюстите от стискане.

Баща ми се размърда в стола си и макар да знаех, че е глупаво да се засягам от подигравките ѝ, казах:

– Значи не можеш да насечеш дърва за нас, но искаш да се омъжиш за сина на *дървар*?

Неста изпъна рамене.

– Мислех, че това, което най-много искаш, е да се махнем от тази къща – да омъжиш мен и Илейн, за да имаш достатъчно време да рисуваш великолепните си шедеври.

Тя хвърли подигравателен поглед към мотива от камбанки, който бях нарисувала отстрани на масата. Цветовете бяха прекалено тъмни, прекалено сини, без белите петънца във венчелистчетата, но го направих с каквото разполагах, въпреки че бях отчаяна от липсата на бяла боя, и създадох нещо трайно, макар и несъвършено.

Направих се, че не забелязвам обидата, въпреки желанието да покрия рисунката с ръка. Може би просто утре ще я изстържа от дървото.

– Повярвай ми – казах ѝ, – денят, в който пожелаеш да се омъжиш за някого, аз лично ще те придружа до дома му. Но няма да се омъжиш за Томас.

Деликатните ноздри на Неста потрепнаха.

– Няма какво да направиш. Клер Бедор ми каза днес следобед, че Томас ще ми направи предложение всеки момент. И после няма да се налага да ям остатъци – тя замълча за малко и после добави с тънка усмивка – Поне не се въргалям в сламата с Айзък Хейл като животно.

Баща ми се прокашля смутено и погледна към леглото си край огъня. Никога не противоречеше на Неста или от страх, или от чувство за вина, и очевидно нямаше намерение да започва да я критикува точно сега, макар че за първи път

чуваше за Айзък.

Положих длани върху масата и я изгледах враждебно. Илейн премести ръката си, която лежеше близо до моята, сякаш кръвта и мръсотията под ноктите ми можеше някак да се прехвърли върху нейната порцеланова кожа.

– Семейството на Томас не е много по-заможното от нашето – заявих аз, като се стараех да не прозвучи като ръмжене. – За тях ще си просто още едно гърло за хранене. Дори Томас да не е наясно с това, то родителите му със сигурност го знаят.

Само че Томас знаеше... Веднъж се срещнахме случайно в гората. Забелязах блясъка на отчаяния глад в очите му, когато ме видя да нося двата заека, които бях уловила. Никога не съм убивала човек, но в този ден ловджийският нож на колана ми натежа силно. Оттогава се стараех да не се срещаме отново.

– Не можем да си позволим зестра – продължих, и макар тонът ми да беше решителен, гласът ми стана по-тих. – За нито една от вас.

Ако Неста искаше да се махне, хубаво. Добре. Щях да съм на крачка по-близо до онова безметежно бъдеще, в което ще разполагам с тих дом и достатъчно храна и време, за да рисувам. Но нямахме нищо, абсолютно нищо, с което да насърчим евентуалните кандидати за сестрите ми, които да свалят отговорността за тях от моите плещи.

– Ние сме влюбени – съобщи Неста, а Илейн закива в съгласие.

За малко да избухна в смях – кога минаха от пърхането с мигли пред благодарниците към правенето на мили очи пред местните селяни?

– Любовта няма да напълни празния стомах – заявих аз, без погледът ми да трепне.

Неста скочи от мястото си сякаш съм я ударила.

– Ти просто ревнуваш. Чух да говорят как Айзък щял да се

ожени за някаква селянка от Грийнфилд с доста добра зестра.

И аз така чух. Айзък ми се оплака последния път, когато се видяхме.

– Да ревнувам ли? – попитах бавно и задълбах дълбоко в себе си, за да погребя яростта, която постепенно ме обхващаше. – Ние не можем да им предложим нищо – нито зестра, нито добитък, нищо. Дори Томас да иска да се ожени за теб, за тях ти си бремене.

– Ти пък какво знаеш? – изсъска Неста. – Полудив звяр, който знае само да раздава заповеди по всяко време на деня и нощта. Продължавай така и някой ден, някой ден, Фейра, няма да остане никой, който да те помни или да го е грижа, че някога си съществувала.

Тя се врътна и излезе от стаята, последвана от Илейн, която мърмореше нещо успокоително. Затръшнаха вратата към спалнята, която делияхме, достатъчно силно, та чиниите на масата да изтракат.

Чувала съм тези думи и преди – тя ги повтаряше само защото първият път, когато ги изрече, се свих като ударена. Все още ме болеше от тях.

Отпих голяма глътка от нащърбената чаша. Дървената пейка, на която седеше баща ми, изскърца, когато се раздвижи. Отпих още една глътка и казах:

– Трябва да ѝ влееш малко здрав разум.

Той огледа една следа от изгорено на масата.

– Какво мога да ѝ кажа? Ако е любов...

– Не може да е любов, не и за него. Не и с неговото противно семейство. Виждала съм как се държи в селото – той иска само едно нещо от нея и това не е ръката ѝ...

– Нуждаем се от надежда, както се нуждаем от хляб и месо – прекъсна ме той с рядко ясен поглед. – Имаме нужда от надежда, иначе няма да оцелеем. Затова нека запазим тази надежда, Фейра. Дай ѝ възможност да си представи по-

добър живот. По-добър свят.

Станах от масата, стиснала юмруци, но нямаше къде да се скрия в тази двустайна колиба. Погледнах избледнялата рисунка с камбанки по ръба на масата. Външните цветчета бяха избелели и олющени съвсем, а стеблата им вече ги нямаше. След няколко години цялата рисунка ще изчезне и няма да има никакъв знак, че някога е съществувала. Че аз съм съществувала.

Когато погледнах баща ми, погледът ми беше студен.

– Такова нещо не съществува.

ГЛАВА 3

Изпотъпканият сняг, покрил пътя към селото, беше станал чернокафяв цвят от преминаващите каруци и коне. Илейн и Неста цъкаха с език, докато вървахме из кишата, опитвайки се да заобикалят най-противните места. Знаех защо са тръгнали с мен – хвърлиха само един поглед на кожите, които прибрах в торбата си, и веднага си грабнаха наметалата.

Не си правех труда да разговарям с тях, както и те не благоволяваха да говорят с мен от снощи насам, въпреки че призори Неста стана да насече дърва. Може би защото знаеше, че днес ще продам кожите на пазара в селото и ще се прибере с пари в джоба. Затова ме последваха по усамотения път през потъналите в сняг ниви до мизерното село.

Каменните къщи в селото бяха еднакви, с нищо забележими, а наред зимния пейзаж изглеждаха дори мрачни. Но беше пазарен ден, което означаваше, че малкият площад в центъра на селото ще е пълен с търговци, достатъчно смели да излязат навън в това мразовито утро.

Отнякъде се носеше аромат на храна – ухание на подправки, който събуди паметта ми и ме подмами. Илейн простена тихо зад гърба ми. Подправки, сол, захар – редки стоки за повечето жители на селото, а за нас – съвсем недостижими.

Ако получа добри пари за кожите, може би ще успея да

купя нещо вкусно за всички ни. Хвърлих поглед през рамо и отворих уста да им го кажа, но точно тогава завихме зад ъгъла и спряхме толкова рязко, че се сблъскахме.

– Нека Безсмъртната светлина ви огрява, сестри мои – каза облечената в светла роба млада жена, която стоеше точно на пътя ни.

Неста и Илейн цъкнаха с език, а аз потиснах желанието си да изръмжа. *Идеално*. Само това ми трябваше – Децата на благословените наред селото в пазарен ден да разсейват и дразнят всички. Старейшините на селото обикновено им позволяваха да останат няколко часа, но дори и това кратко присъствие на фанатичните глупаци, които още почитаха Върховните елфи, караше хората да се изнервят. Изнервяше и мен. Много отдавна Върховните елфи са били наши господари, не богове. И определено не са били добри господари.

Младата жена протегна бледите си ръце за поздрав, а на китката ѝ звъннаха сребърни звънчета – истинско сребро.

– Имате ли малко време да чуете Словото на благословените?

– Не – сопна се Неста, подмина протегнатите ръце на жената и бутна Илейн да върви. – Нямаме.

Разпуснатата тъмна коса на жената блестеше на утринната светлина, а чистото ѝ, свежо лице засия, когато се усмихна. Зад нея стояха още петима такива, млади мъже и жени с дълги коси, които оглеждаха пазара за други млади хора, на които да досаждат.

– Ще отнеме само минутка – каза младата жена и препречи пътя на Неста.

Беше впечатляващо, наистина впечатляващо да видя как Неста се изпъва като струна, как изопва рамене и поглежда младата жена отвисоко, като кралица без трон.

– Върви да бълваш фанатичните си безсмислици на някой друг. Тук няма да намериш новопокръстени.

Момичето се дръпна, а в кафявите ѝ очи се появи сянка.

Потиснах желанието си да направя гримаса. Може би това не е най-добрият начин да се разправиш с тях, тъй като можеха да станат много досадни, ако ги провокира човек...

Неста вдигна ръка, дръпна ръкава си нагоре и показа желязната гривна на китката си. Същата като тази на Илейн. Бяха си ги купили преди няколко години. Младата жена си пое рязко дъх и очите ѝ се разшириха.

– Виждаш ли я? – изсъска Неста и пристъпи напред. Момичето се дръпна назад. – Това трябва да носиш. А не сребърни звънчета, за да привличаш онези елфически чудовища.

– Как *смееш* да носиш подобна оскърбителна вещ към нашите безсмъртни приятели...

– Върви да проповядваш другаде – сопна ѝ се Неста.

Две пълни, хубави жени на фермери минаха покрай нас на път за пазара, хванати под ръка. Когато доближиха фанатиците, лицата им се изкривиха в еднакви гримаси на отвращение.

– *Елфическа курва* – подхвърли едната на момичето. Не можех да не се съглася.

Фанатиците останаха безмълвни. Другата селянка, достатъчно богата, че да може да си позволи цяла огърлица от желязо, присви очи, а горната ѝ устна се изви и разкри зъбите.

– Не разбирате ли, идиоти такива, какво са ни причинявали онези чудовища векове наред? Какво продължават да вършат, ей така, за удоволствие, защото може да им се размине? Заслужавате края, който ще ви сполети, ако попаднете в ръцете на елфите. Глупаци и курви, това сте вие.

Неста кимна в знак на съгласие с жените, а те си продължиха по пътя. Обърнахме се отново към младата жена, която все още стоеше на пътя ни, и дори Илейн се намръщи.

Само че младата жена си пое въздух, лицето ѝ се отпусна и тя каза:

– И аз живях в невежество преди да чуя Словото на благословените. Отраснах в село, подобно на това – също тол-

кова мрачно и неприветливо. Но преди по-малко от месец, приятелка на моя братовчедка отиде на границата, за да се принесе в дар на Притиан. Така и не се върна. Сега живее в охолство и мир като невеста на някой Върховен елф и същото може да стане и с вас, ако отделите една минута, за да...

– Сигурно са я убили – изсъска Неста. – Затова не се е върнала.

Или още по-лошо, помислих си аз, ако в отвличането на човек в Притиан е бил замесен Върховен елф. Никога не съм срещала безмилостните Върховни елфи, които бегло приличат на хората и управляват Притиан, или пък нисшите елфи, които живеят там, с люспите и крилете, с източените им крайници и могат да те завлекат дълбоко, дълбоко под земята. Не знаех кое е по-лошо.

Лицето на момичето се изопна.

– Нашите великодушни господари никога не биха ни наранили така. Притиан е земя на охолството и мира. Ако ви удостоят с вниманието си, ще сте щастливи да живеете сред тях.

Неста завъртя очи с досада. Илейн местеше поглед от нас към пазара и към селяните, които се бяха насъбрали да гледат зрелището. Време беше да тръгваме.

Неста отново отвори уста, но аз пристъпих между нея и момичето и огледах от горе до долу бледосините му одеяния, сребърните бижута, безупречно чистата му кожа. Нямахше никакъв белег или петно.

– Водиш тежка битка – казах ѝ.

– Каузата си струва – отвърна момичето със сияеща усмивка.

Бутнах леко Неста, за да я накарам да тръгне, и пак се обърнах към натрапницата:

– Не, не си струва.

Усещах как последователите продължават да ни гледат, докато вървахме към пазарния площад, но не се обърнах.

Скоро ще си тръгнат, ще поемат към друго село или град. Ще трябва да се върнем по обиколния път, за да не ги засечем отново. Когато се отдалечихме достатъчно, погледнах през рамо към сестрите ми. Лицето на Илейн все още потрепваше от неудоволствие, очите на Неста блестяха гневно, а устните ѝ бяха стиснати. Зачудих се дали е способна да се върне при момичето и да продължи спора.

Не ме засягаше, не точно сега.

– Ще се срещнем тук след час – казах им и преди да успеят да се вкопчат в мен, изчезнах в тълпата, изпълнила пазарния площад.

Отне ми десет минути да обмисля трите възможности, които имах. Обичайните купувачи на стоката ми бяха тук – старият обуцар и шивачът с острия поглед, които идваха в селото от един близък град. Третият вариант беше жената планина, седнала на ръба на счупения селски фонтан, без каруца или сергия, но с вид на господарка. Белезите по лицето ѝ и оръжията говореха красноречиво. Жената беше наемник.

Усещах очите на обуцаря и на шивача върху себе си, долавях престорената им липса на интерес, докато оглеждаха торбата ми. Хубаво, значи ще е един от *онези* дни.

Приближих се до жената наемник, чиято гъста, тъмна коса стигаше до брадичката ѝ. Загорялото ѝ лице изглеждаше като издялано от гранит, а черните ѝ очи се присвиха леко, щом ме зърна. Много интересни черни очи – не просто черни, а... в много нюанси на черното, с оттенъци кафяво, които проблясваха сред сенките. Отхвърлих тази безполезна част на съзнанието ми, инстинктите, които ме караха да мисля в цветове, светлини и форми, и изпънах рамене, докато тя ме оглеждаше и решаваше дали съм потенциална заплаха, или работодател. Оръжията ѝ – страховити, блестящи, ме накараха да преглътна мъчително. И да спра на безопасно разстояние.

– Не приемам заплащане в стока – заяви тя, с акцент, кой-

то никога досега не съм чувала. – Приемам само пари.

Неколцина минаващи наблизо селяни се правеха, че не се интересуват от разговора ни, особено когато казах:

– Значи тук няма да ти излезе късметът.

Жената изглеждаше огромна, дори и седнала.

– Какво искаш от мен, момиче?

Самата тя изглеждаше двайсет и пет – трийсетгодишна, но предполагам, че в очите ѝ изглеждах момиче с всичките си катове дрехи, изпостаяло от глад.

– Имам една вълча и една сърнешка кожа за продан. Помислих си, че може да те заинтересуват.

– Открадна ли ги?

– Не – казах, без да отделям очи от нейните. – Сама убих животните. Кълна се.

Тя отново ме огледа с тъмните си очи.

– Как.

Не прозвуча като въпрос, а като заповед. Звучеше като човек, общувал с хора, които не признават клетвата за свято нещо, нито пък думите за обвързващи. Човек, наказвал такива хора.

Затова ѝ разказах как съм убила сърната и вълка и когато свърших, тя протегна ръка към торбата ми.

– Дай да видя.

Извадих двете старателно сгънати кожи.

– Не си ме излъгала за размерите на оня вълк – измърмори тя. – Но не изглежда да е бил елф.

Тя огледа кожата с окоето на познавач и прокара ръце и по двете им страни. После назова цената.

Аз премигнах веднъж... и устоях на порива да мигна още веднъж. Цената беше висока. Много висока.

Тя погледна някъде зад мен.

– Предполагам, че онези две момичета, които ни наблюдават от онзи край на площада, са ти сестри. Всичките сте с русоляви коси... и изглеждате гладни.

Наистина сестрите ми се опитваха да подслушват, без да ги забележим.

– Не ми трябва съжалението ти.

– Не, но ти трябва парите ми, а другите търговци цяла сутрин се скъпят. Всички изглеждат твърде отнесени заради онези тъпооки фанатици, които бляят из целия площад.

Тя посочи с глава към Децата на благословените, които още дрънкаха със звънчетата си и се изпречваха на пътя на всеки, който се опитва да мине покрай тях.

Жената наемник се усмихна леко, когато се обърнах към нея.

– Ти решаващ, момиче.

– Защо?

Тя сви рамене.

– Веднъж един човек направи същото за мен, в момент, когато много ми трябваша пари. Реших, че е време да си върна дълга.

Загледах я преценяващо.

– Баща ми се занимава с дърворезби. Мога да ти дам няколко в добавка, за да е по-честно.

– Пътувам без много багаж и дърворезби не ми трябва. Но тези – и тя потупа кожата – ми спестяват усилията да ги убия.

Аз кимнах, а бузите ми пламнаха, когато жената посегна към кесията в джоба на тежкото си палто. Беше пълна най-малкото със сребро или дори със злато, ако се съди по дрънкането. По нашите земи на наемниците плащаха добре.

Територията ни беше твърде малка и бедна, за да си позволи да поддържа редовна армия, която да наблюдава границата с Притиан, затова ние, селяните, бяхме принудени да разчитаме единствено на Договора, сключен преди петстотин години. Висшата класа можеше да си позволи въоръжени наемници като тази жена, които да защитават земите им, граничещи с царството на безсмъртните. Това беше само-

заблуда за успокоение, точно като резбите по нашия праг. Дълбоко в себе си всички знаехме, че срещу елфите нямаме никакъв шанс. Всички сме чували още от раждането, независимо от класа и произход, предупрежденията в приспивните песни, докато ни люлееха, или в стихчетата, които повтаряхме в училищния двор. Един Върховен елф може да превърне костите ти в прах от сто метра разстояние. Не че със сестрите ми някога сме виждали подобно нещо.

И въпреки това продължавахме да вярваме, че има нещо, каквото и да е, което може да ни помогне срещу тях, ако някога ни се изпречат на пътя. На пазара имаше две сергии, които обслужваха този страх, предлагайки муски и дрънкулки, заклинания и парчета желязо. Не можех да си позволя нищо от това, а и да имаха ефект, щяха да ни спечелят само няколко минути, за да се подготвим. Бягството беше безполезно, както и прякото стълкновение. Но Неста и Илейн продължаваха да си слагат железните гривни винаги когато излизаха от къщи. Дори Айзък носеше парче желязо около китката си, винаги скрито под ръкава. Веднъж предложи да купи гривна и на мен, но аз отказах. Стори ми се твърде лично, твърде подобно на заплащане в замяна на нещо друго, твърде...

Жената наемник сложи монетите в шепата ми, протегната в очакване, и аз ги прибрах в джоба си. Усещах тежестта им като воденичен камък. Няма начин сестрите ми да не са забелязали парите. И няма начин да не се чудят вече как да ме убедят да им дам малко.

– Благодаря – казах на жената с безуспешен опит да скрия хапливостта в гласа си, когато усетих как сестрите ми се присламчват към мен като лешояди, кръжащи около мърша.

Наемничката погали вълчата кожа.

– Един съвет от ловец на ловец.

Повдигнах вежди.

– Не влизай много навътре в гората. Аз дори не бих се

приближила до мястото, където си ходила вчера. Вълк с подобни размери е най-малкият ти проблем. Все по-често чувам истории за разни създания, които се промъкват през стената.

По гръбнака ми пробяга ледена тръпка.

– Те... те нападат ли?

Ако е вярно, трябва да открия начин да изкарам семейството си от тези мизерни земи и да поемем на юг, далеч от невидимата стена, която разделя света ни, преди онези да минат през нея.

Някога – много отдавна, преди хилядолетия, сме били роби на Върховните елфи. С кръв и пот сме градили за тях славни, благоденстващи цивилизации, строили сме храмове за дивите им богове. Преди време сме вдигнали бунт из всички земи едновременно. Голямата война била толкова опустошителна, толкова кървава, че се наложило шест смъртни кралици да предложат Договора, за да спре клането и от двете страни и да се издигне стената. Северът бил даден на Върховните и нисшите елфи, които отнесли магията със себе си. Югът останал за жалките смъртни, осъдени навеки да си изкарват поминъка от земята.

– Никой не знае какви са намеренията на Върховните елфи – каза жената, а лицето ѝ остана безизразно като скала. – Не знаем дали хватката на Великите господари върху поданиците им е отслабнала, или нападенията са умишлени. Доскоро охранявах земите на един стар благородник, който твърдеше, че през последните петдесет години е станало по-зле. Преди две седмици се качи на един кораб, потегли на юг и ми каза да направя същото, ако съм умна. Преди да отплава, ми сподели, че един от приятелите му бил казал как неотдавна посред нощ стадо мартакси преминали стената и разкъсали половината му съселяни.

– Мартакси? – промълвих аз. Знаех, че има различни видове елфи, не по-малко от другите видове животни, но знаех по име само няколко.

Черните като нощ очи на наемничката блеснаха.

– Тяло колкото на мечка, лъвска глава и три реда зъби, по-остри от тези на акула. И по-зли от тези три животни, взети заедно. Разкъсали селяните на парченца, така каза благородникът.

Стомахът ми се обърна. Сестрите ми, застанали зад мен, изглеждаха толкова уязвими, с кожа толкова нежна и толкова лесна за разкъсване. Срещу такива мартакси няхаме никакъв шанс да оцелеем. Онези Деца на благословените бяха глупаци, фанатични глупаци.

– Така че не знаем какво означават всички тези нападения – продължи жената наемник. – Освен повече работа за мен, а ти стой далече от стената. Особено ако започнат да се появяват Върховни елфи или още по-лошо, някой от Великите господари. В сравнение с тях, мартаксите са кучета.

Огледах покритите ѝ с белези ръце, напукани от студа.

– Изправяла ли си се пред друг вид елфи?

Тя присви очи.

– Не ти трябва да знаеш, момиче. Освен ако не искаш да си повърнеш закуската.

Наистина ми беше лошо, гадеше ми се и бях напрегната.

– По-опасни ли бяха от мартаксите? – дръзнах да попитам.

Жената дръпна ръкава на тежкото си палто и разкри загоряла, мускулеста ръка, изпъстрена с множество разкривени белези. Формата им беше като на...

– Не беше толкова силен колкото мартаксите – каза тя, – но зъбите му бяха отровни. Два месеца, толкова дълго лежах. Четири месеца минаха, преди да събера сили да прохода.

Тя дръпна единия си крачол нагоре. *Колко красиво*, казах си, макар че ужасът от гледката караше вътрешностите ми да се гърчат. Вените на фона на загорялата ѝ, златиста кожа бяха черни – чисто черни, приличаха на паяжина, на пълзящ скреж.

– Лечителят каза, че няма какво да се направи. Че имам

късмет да мога да ходя с отровата в себе си. Може би някой ден тя ще ме убие, може би ще ме осакати. Но поне аз го убих първа.

Кръвта в собствените ми вени се вледени, когато тя си пусна крачола. Дори някой на площада да е видял всичко това, никой нищо не каза, никой не се приближи. А и на мен ми стигаше за един ден. Отстъпих крачка назад и се опитах да не се олюлея от онова, което ми каза и показа.

– Благодаря за предупреждението – казах.

Очите ѝ отново се отместиха зад мен и тя ми отправи почти весела усмивка.

– Късмет.

В следващия момент усетих върху рамото си една слаба ръка, която ме задърпа назад. Знаех, че е Неста, преди да се обърна.

– Тези са опасни – изсъска Неста и впи пръсти в плътта ми, без да спира да ме дърпа по-далеч от жената наемник. – Не я приближавай повече.

Аз се втренчих в нея за миг, после погледнах Илейн, чието лице бе пребледняло и изопнато.

– Криете ли нещо? – попитах тихо. Не можех да си спомня последния път, когато Неста сметна за нужно да ме предупреди за нещо. Илейн беше единствената, за която си правеше труда да се грижи.

– Те са диваци, способни да ти отнемат и последната медна монета, ако трябва и със сила.

Хвърлих поглед към жената, която все още разглеждаше новите си кожи.

– Да не ви е обрала?

– Не тя – промълви Илейн. – Един друг, който минаваше отгук. Имахме само няколко монети и той побесня, но...

– Защо не казахте на някого? На мен?

– И какво щеше да направиш? – подигравателно попита Неста. – Да го предизвикаш на двубой с лъка и стрелите си?

Пък и кой в това затънтено село ще се заинтересува, ако се оплачем?

– Ами Томас Мандрей? – попитах хладно.

Очите на Неста блеснаха, но в следващия момент вниманието ѝ беше привлечено от някакво движение зад мен, затова само ми отправи нещо, което вероятно смяташе за сладка усмивка. Явно се сети, че имам в себе си пари.

– Приятелят ти те чака.

Аз се обърнах. Да, Айзък ни гледаше от другия край на площада със скръстени ръце, облегат на някаква сграда. Беше най-големият син на единствения що-годе заможен фермер в селото, но и той беше отслабнал през зимата, а кафявата му коса имаше нужда от подстригване. Сравнително привлекателен, учтив и резервиран, с една скрита мрачност в себе си, която ни привлече един към друг, и ясното съзнание колко е жалък и мизерен е животът ни тук и как винаги ще бъде такъв.

Познавахме се от години, макар и бегло – откакто семейството ми се засели тук, но никога не съм мислила за него, докато един ден не се засякохме на главния път към селото. Говорихме за кошницата с яйца, която той носеше – аз се възхищавах на нюансите на черупките: кафяво, бежово, бледосиньо и също толкова бледозелено. Обикновен, лек, може би малко неловък разговор, но когато ме изпрати по-късно до колибата ни, за пръв път се почувствах по-малко самотна. Седмица по-късно го замъкнах в онази порутена плевня.

Той беше единственият ми любовник през двете години, откакто се срещаме. Понякога се срещаме всяка вечер в продължение на седмица, друг път изминаваше цял месец, без да се видим. Но всеки път беше едно и също – вихрушка от разсъблечени дрехи, споделен дъх, езици и зъби. Понякога разговаряхме, по-точно *той* говореше за напрежението и отговорностите, с които го товари баща му. Най-често не разменяхме и дума. Не бих казала, че се любехме особено

умело, но въпреки това беше вид освобождение, кратък от-
дих, малка проява на егоизъм.

Между нас нямаше любов и никога не е имало – поне не
и това, което смятах, че имат предвид хората, когато говорят
за любов. Но част от мен се натъжи, когато ми каза, че ще се
жени. Въпреки това още не бях изпаднала дотолкова, че да го
питама дали ще се виждаме и след сватбата му.

Айзък наклони глава в познат жест и после закрачи надо-
лу по улицата, която извеждаше от града в посока към она-
зи плевня, където щеше да ме чака. Не се криехме особено
усърдно, но взимахме мерки да не бием твърде много на очи.

Неста цъкна с език и скръсти ръце.

– Силно се надявам, че вие двамата взимате предпазни
мерки.

– Малко е късно да се преструваш, че това те интересу-
ва – казах аз. Но наистина се пазехме. Тъй като аз не можех
да си я позволя, Айзък беше този, който пиеше противозача-
тъчната отвара. Знаеше, че иначе не бих го докоснала. Брък-
нах в джоба си и извадих монета от дваисет медника. Илейн
затаи дъх. Изобщо не погледнах сестрите си, когато им пъх-
нах монетата в ръцете и казах:

– Ще се видим вкъщи.

По-късно, след поредната вечеря със сърнешко, когато
се събрахме всички пред огъня за онзи тих час преди ляга-
не, се загледах в сестрите ми, които си шепнеха нещо и се
смееха. Част от мен винаги им завиждаше за тази близост.
Бяха изхарчили дваисетте медника до последния. Не знаех
за какво, макар че Илейн донесе ново длето за баща ни.
Наметалото и ботушите, за които мрънкаха, се бяха оказа-
ли прекалено скъпи. Но аз не им се скарах, не и след като
Неста за втори път излезе да сече дърва, без да ѝ напомням.
За щастие, са успели да избегнат втори сблъсък с Децата на

благословените.

Баща ми дремеше в стола си с бастун, опрян на обезобразеното му коляно. Едва ли имаше по-подходящ момент да подхвана темата за Томас Мандрей с Неста. Обърнах се към нея и отворих уста.

В следващата секунда се разнесе рев, който ме оглуши, а сестрите ми изпищяха, когато в стаята нахлу снежна вихрушка, последвана от едно гигантско тяло.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ
ОТ САРА ДЖ. МААС

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН
СРЕДНОЩНА КОРОНА
ОГНЕНАТА НАСЛЕДНИЦА
КРАЛИЦА НА СЕНКИТЕ
ИМПЕРИЯ НА БУРИ
ОСТРИЕТО НА АСАСИНА

*

ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ
ДВОР ОТ МЫЛА И ЯРОСТ